

POVESTEA CELUI MAI OCUPAT OM

În aprilie curent, am lansat nr. 1 al revistei *Clipa* la Sângerei. Astfel, am avut ocazia să ne întâlnim cu membrii Cenaclului Raional „Floarea neamului”, condus de profesoara de limba și literatura română Raisa Pupăză. În cadrul probei literare, tinerilor condeieri li s-a propus să continue o poveste (începutul căreia îl propunem mai jos), astfel încât să spună cine e omul, descifrând totodată ce ar însemna lucrurile spuse despre el.

I.I.

Îți voi povesti acum despre cel mai ocupat om din întreaga lume.

Acest om este înzestrat cu puteri cum nu s-au mai aflat: poate vedea chiar și cu ochii închiși, poate vorbi fără să deschidă gura. E incredibil, nu-i așa? Iar în fiecare dimineață pleacă la luptă cu o puzderie de dușmani. Și nu e însoțit decât de un singur tovarăș, ce-l apără și-l ajută la tot pasul.

În plus, nu e zi în care să nu fie prădat de un hoț. Și orice ar face, nu-l poate opri pe tâlhar, care-i fură zilnic același lucru.

Tot nu ți-ai dat seama cine este omul, nu-i așa? Fără îndoială că-l știi, căci în fiecare zi auzi despre el vrute și nevrute. Stai să-ți mai spun câte ceva și poate îl vei recunoaște.

Are o mulțime de animale care îi ocupă tot timpul: îmblânzește doi șoimi, încarcă un măgar, are grijă de un șarpe, păzește doi iepuri, îngrijește două albine și ține în frâu o herghelie de cai albi...

(după Leon Magdan)

Este însuși omul, înzestrat de Dumnezeu cu atâtea lucruri frumoase: albinda – simbolul hărniciei; iepurile – agerime, dar și frică; șoimul reprezintă omul ce tinde spre idealuri, dar vine șarpele cu viclenia sa și-l abate din drum; herghelia de cai reprezintă creația, iar măgarul e povara vieții. Acel hoț care-i răpește omului câte ceva este timpul ce-i fură în fiecare zi, momente din viață.

Diana Ungureanu, cl. a VII-a, LT „Olymp”

...Este mereu în așteptare, vede cu ochii închiși, adică simte. Vorbește fără cuvinte – penița condeiului vorbește pentru el. În fiecare zi este adâncit în griji, în gânduri... Hoțul ce-l fură în fiecare zi este timpul care zboară luând din gânduri, din vise, din viață. Are grijă de două albine, de un măgar, de caii albi... el vorbește despre toți, creează pentru fiecare. Acest om enigmatic este scriitorul. El este cel ce dă viață cuvântului, însuflă încredere ființelor cuvântătoare.

Silvia Calaraș, cl. a XII-a, LT „I. Creangă”

Acesta sunt eu, pentru că mă văd ca un viitor poet. Doar un poet se apără cu stiloul și lasă povara acestuia pe suprafața imaculată a hârtiei. Doar un poet poate să îmblânzească și să ademenească cuvintele în propoziții, propozițiile în idei... Doar un poet poate fi furat de muză oricând... un poet poate să vadă silueta visurilor, a dorului și a suferinței... Un poet își paște buchiile „albe”, un poet poate să nu închidă ochii, dar să fie mereu inspirat...

Doar un poet știe povara alfabetului, fiind absorbit de buclele vocalelor.

Oxana Ciupercă, cl. a IX-a, LT „P. Halippa”

Este un scriitor. Prin operele sale își arată marea putere. Vede cu ochii închiși – este un visător. În fiecare zi se confruntă cu un hoț, adică timpul, care-i fură viața zi cu zi. Ține în frâu o herghelie de cai albi, metaforele pe care trebuie să le pască pe o pajiște de carte, iar cei doi șoimi sunt ochii, care caută mereu frumosul...

Victoria Pleșca, cl. a IX-a, Gimnaziul „V. Mereniuc”

În viață există două momente importante: ziua în care venim pe lume și ziua în care descoperim de ce am venit pe lume. (W. Barclay)

Ziua în care am venit este nașterea unui om ocupat, poate cel mai ocupat. Dar ziua în care descoperim de ce am venit pe lume este cea în care conștientizăm că suntem cei mai ocupați, că putem vorbi cu gura închisă, putem gândi în vise, putem avea aspirații care întrec orice limite...

A stăpâni doi șoimi înseamnă înălțimea din abis, iepurii reprezintă iuțimea, iar albinele – hărnicia... Herghelia de cai este libertatea ce și-a luat drept angajament măgarul care duce povara vieții și în final hoțul, care este timpul... ce soarbe clipele existenței noastre.

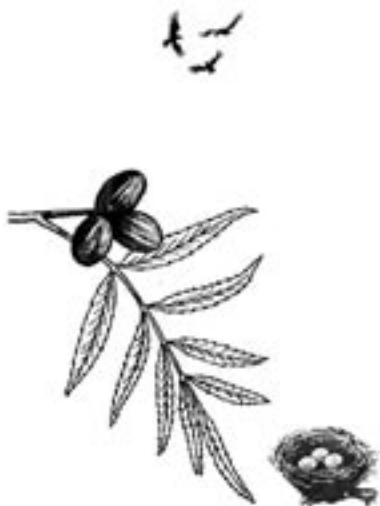
Livia Roponica, cl. a X-a, LT „M. Eminescu”

Omul acesta e un sfânt. El vorbește cu gura închisă – cu inima. El vede cu ochii închiși – cu sufletul. Nu în zadar a îmblânzit atâtea animale. Astfel, putem spune că este un om bogat. Poate, sub masca lui ne aflăm noi. De am afla acest lucru, ar fi pentru noi ca o oglindă spartă...

Andreea Bibica, cl. a V-a, LT „P. Halippa”

Este vorba despre mine însumi. Tâlharul care îmi fură zilnic timpul este calculatorul. Iar tovarășul meu este îngerul păzitor. El mă însoțește mereu și mă apără de cele rele. Cele două albine sunt mâinile mele, iepurii – picioarele, iar caii – gândurile proprii.

Gheorghe Aparatu, cl. a VI-a, Gimnaziul Prepeleța

Cuib, Ana Manole

Acesta e poetul. El vede cu ochii închiși, ochii sufletului, și vorbește prin intermediul conștiinței sale transpuse în creație.

Zi de zi e prădat de un hoț, versul, ce-i fură gândurile, ideile, concepțiile pentru a le „vinde” cititorilor.

Poetul e împlânzitorul inimilor noastre, dându-i un preludiv existenței neamului.

Cristina Ghețiu, cl. a XII-a, LT „M. Eminescu”

Este vorba de un om care e însoțit de îngerul lui păzitor. Iar tâlharul este televizorul, care îi fură timpul. Cele două albine sunt mâinile, cei doi iepuri îi sunt picioarele, iar herghelia de cai îi sunt gândurile senine.

Nicolae Smântână, cl. a V-a, Gimnaziul Prepeleța

El este peste tot. Reușește în toate. Și în ochii lui poți simți doar armonie chiar și atunci când se află într-o luptă aprigă. Doar cu ajutorul acestui om, într-o luptă grea este evitată scurgerea de sânge. El este învingător și poate fi și romantic, și realist, cucerind orice suflet. El este umbra faptei, umbra ecoului, umbra clipei pe care o trăim noi. Un simbol al eternității, un simbol al veșniciei. El simte ceea ce nu vede. El trăiește!!! Sunt eu, tu... oricine.

Alina Macovei, cl. a X-a, LT „Lucaefărul”

Această persoană suntem noi înșine. Tâlharul posibil că sunt greutățile, care ne fură zi cu zi cel mai de preț lucru – timpul. Prietenul poate să fie cartea care mereu e cu noi, care ne îndrumă.

Mihaela Tabarcea, cl. a VIII-a, LT „N. Casso”

E scriitorul. El pleacă în fiecare zi la luptă, confruntându-și ideile, și numai pixul este tovarășul său. Tâlharul este foaia albă care îi fură în fiecare zi gândurile. El vede cu ochii închiși și vorbește tăcând. Herghelia de cai sunt visele care îi aleargă prin minte. Animalele de care are grijă sunt sufletele noastre, pe care se străduiește să le bucure cu fiecă cuvânt.

Diana Moraru, cl. a IX-a, Gimnaziul Ciuciuieni

Sunt sigură că încă nu v-ați dat seama, însă iată ce vă voi spune: el este ocupat deoarece îi este drag scrisul, nu vorbește, deoarece doar prin versuri și proză știe să-și descifreze gândurile, să vorbească cu cei din jur. Animalele pe care le crește sunt figurile de stil, probabil, iar tovarășul cu care pleacă la luptă, desigur, este carnetul în care își notează gândurile lui. Cred că v-am convins că acest personaj misterios este scriitorul, care iubește taina cuvântului înșirată pe o foaie de hârtie. Și sunt sigură că se află chiar printre noi, în sufletele noastre.

Victoria Socolenco, cl. a IX-a, LT „A. Agapie”

Aș putea spune că acel tovarăș care-l însoțește este Dumnezeu. El îi dă putere și voință. Hoțul este timpul care pleacă, lăsând în urmă doar amintirile. Cei doi șoimi sunt ochii care văd, iar iepurii sunt picioarele care aleargă, albinele reprezentând mâinile.

Acesta este scriitorul.

Marta Albu, cl. a VI-a, Gimnaziul Iezărenii Vechi

Tot nu ți-ai dat seama? Păcat, pentru că sunt sigură că-l cunoști! El e omul care scrie, care trăiește, luptă, se zbate prin poezie! El e Poetul, dragul meu! De ce zic așa? Păi stai că îți explic îndată! Poetul e singurul om care poate vedea în subconștient, chiar și cu ochii închiși. El comunică prin creația sa. Se zice că zi de zi iese la luptă, întotdeauna însoțit de același prieten – Cuvântul! Cât despre tâlhar, scumpul meu, acela este coala de hârtie albă, care îi fură întotdeauna gândurile... Dacă încă nu te-am convins, urmează...

Gianina Vulpe, cl. a IX-a, LT „A. Agapie”

Acest om cu puteri supranaturale sunt chiar eu sau poate fi fiecare dintre noi, deoarece și eu pot vedea unele lucruri cu ochii închiși, ceea ce visez, adică la ce aspir. Deseori vorbesc fără a deschide gura, vorbesc cu mine înșami. Fiecare zi pentru mine este un început, cu multe escaladări, cu mici bucurii, dar și cu mari confruntări. Mereu sunt prădată de hoții numiți „viclenie”, „invidie”, „răutate”, care îmi fură zilnic din timp, din nervi și din puteri. Dar eu știu cum să mă apăr, mi-am format deja acest scut din perseverență, putere și rezistență.

Argentina Sacară, cl. a XII-a, LT „N. Casso”